היו בודקין **פופן.** אסידרא דמתניתין דסליק מיניה קאי, אחר שאיימו עליהן היו בודקין אותן: **בשבע** **מקירות.** בגמרא יליף להו מקראי: **באיזה שבוע.** של יובל: **באיזה שנה.** של שבוע: **בכמה בחודש.** בעשרים לו בעשריס וחמשה: **באיזה יום.** של שבת אע"פ תורה אור שאמרו בכך וכך בחודש לעפ"ל שואלין להן באיזה יום בשבת היה לפי שכל השבע הלזו באות להביאן לידי הזמה וקמא ים עדיס להזימן ואין מעלין על לבן תשבון של חודש אם היו אלו עמהן אותו היום במקום אחר, וכשאולין אותן באיזה יום והם אומרים ביום פלוני נזכרים עדי הזמה להזימה: **באיזה שעה.** של יום שמא אין עדיס להזימן לכל היום ויש עדיס להזימן לאותה שעה: **באיזה מקום.** שזו היא המועלת להביא את כל החקירות להזמה דבלאו הכי לא מתזמי: **רבי יוסי אומר כו'.** טעמיה קאמר בברייתא בגמרא: **מביריס אפס פופו.** את הארוג שמא נכרי הוא וזו אינה מן החקירות של הזמה אלא (א) כל שאר בדיקות (איש) אלא להכחיש שמא לא יאמר כדברי חבירו, ותבטל עדותם, והוא והם פטורין, אבל מן החקירות של הזמה לא אתה מוצא יותר משבעה כדאמרי. בגמ': **שעובד ע"ז.** אם מעידין בכך שואלין אם מי עבד - פטור לא מרקולים: **ובמה עבד.** למרקולים: בשאינה - לא בהשתחואה: **בעוקלי אפנים.** שהיו מעידים עליו שהרגו תחת תאנה ובדק בן זכאי תאנה זו עוקליה גסין לו דקין. "עוקל" - זב הפרי - מקום חיבורו לאילן: **חקירות אמר אחד איני יודע עדותן בטלה.** דשבע חקירות מקראי נפקי לן ובטיגן בטולהו שהאם יכול להזימן, דהזמה כתיבא בהו, וכיון דאמר "איני יודע" אי אתה יכול להזימו באותה חקירה וכיון דאי אפשר לקיים בה מצות הזמה באותו העד בעלה כל העדות ואפילו הן מאה, דאין עדים נעשין זוממין עד שיזומו סלון כדאמרינן בסמ' מכות (דף ה:) מניין שאפילו הן מאה תלמוד לומר עדים: **בדיקות.** אפילו אמרו כולם "אין אנו יודעין" מצות הזמה ראויה להתקיים בהן דאין הזמה תלויה אלא בחקירות לומר "עמנו הייתם באותה שעה במקום אחר". כל עדותן בטלה כגמרא הוא והן פטורין: **שזה יודע בביבורו של חודש.** זה שאמר "בשנים יודע" שהחדש שעבר - מלא היה ויום ראשון של חדש שאחר יום (של) שלשים, מחדש שעבר היה: **אחד אומר בשני שעות עדותן קיימת.** דכולי האי מעט אינים: **נמצאו דבריהם מכוונים.** ומעתה נריכין ליתא ואיתן בדבר: **פותחין בזכות.** "אי לא קטלת לא תהרוג" כדאמרן בפירקא דלעיל (דף נב:): **אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות משתקין אותו.** וכ"ש אם היה בא ללמד עליו חובה ומעמא אמר בפירקא דלעיל (דף נג.) "דעד אחד לא יענה בנפש" בין לזכות בין לחובה מעוס דמיחזי כטוגע בעדות: **אמר אחד מן התלמידים.** היושבים לפני הדיינים יש לי ללמד עליו חובה משתקין אותו כדאמרן לעיל (דף לד:) "דעד אחד לא יענה בנפש למות" למות הוא דאינו עונה הא לזכות עונה: **מעבירין אותו למקר.** מעבירין את הדין עד למחר מעוס הלעת דין כדאמרינן בפירקא דלעיל (שם): **שיו מזדווגין.** ביום ראשון לאחר שהעבירוהו לדון ממקום הישיבה היו מזדווגין בבתיהן לו בשוק וטשאין ונוטלין בדבר: **כל הלילה.** אינם אינם לעצמו: **המבכה.** אתמול אומר "אני הוא המזכה אתמול ועדיין מזכה אני" על כרחו שאינו יכול לחזור בו, והמחייב אומר אם לא מצאו הלילה זכות) "אני המחייב, ומחייב אני במקומי": **המלמד.** אתמול חובה אם מצא לו הלילה זכות מלמד זכות אבל המלמד זכות כו': **שנים עשר מחייבין ואחד עשר מזכין.** "והמחייבין ע"פ אחד" לרעה ליתא הלכך יוסיפו הדיינין אפילו עשרים ושנים מזכין לו מחייבין ואחד אומר אני יודע יוסיפו הדיינין דהאי דאמר "אני יודע" כמאן דליתיה דמי, ואין דנין דיני נפשות לא לזכות ולא לחובה בפחות מעשרים ושלשה: **שנים שנים.** אם נתחלקו השנים שהוסיפו זה לכאן וזה לכאן (דהלכתי ליכא המייה לא לחובה ע"פ אחד ולא לרעה ע"פ שנים) אריך להוסיף עוד שנים וכן עד שבעים ואחד: **עד שיגיעו אחד מן המחייבין אם דברי המזכין.** דאלכתי המייה לחובה ע"פ עד אחד, וה"ה אם ירדה אחד מן המזכין את דברי המחייבין דהוו להו שלשים ושבעה מחייבין ואלכתי המייה לרעה ע"פ שלשה; ובשעת גמר דין הא אוקימנא דאף המלמד זכות יכול לחזור וללמד חובה והא דתנן הכי מאי מעמא לישנא מעלית - דאחזות קא מהדר, והכי תרגמא בפירקא דלעיל (דף לד:): **גבי מנא פני מילי.** דעבדינן שבע חקירות: **ודרשם וחקרם.** משמע יפה יפה (יפה). "ושאלת" לא משמע חקירה אלא עד דאמר "הטב" בהדיה הא תלתא ובעיר הנהרות כתיבי, וכיחיד העובד ע"ז כתיב "ודרשת היטב" הא תרי דאינו "ודרשת" בלא "היטב" משמע דריש מעלית ובעדים זוממין כתיב "ודרשו השופטים היטב" והנה עד שקר העד" מהיכן הכתוב לדרוש היטב את עדים האחרונים המזימין את הראשונים הרי שבע חקירות: ואימא

היו *בודקין אותן *בשבע חקירות באיזו שבוע, באיזו שנה, באיזו חודש, בכמה בחודש, באיזה יום, באיזה שעה, באיזה מקום: ר' יוסי אומר באיזה יום, באיזה שעה, באיזה מקום: מבירין אתם אותו, התרתם בו; העובד ע"ז: את מי עבד, ובמה עבד. כל המרבה בבדיקות הרי זה משובח, *מעשה ובדק בן זכאי בעוקצי תאנים: *מה בין חקירות לבדיקות חקירות אחד אומר "איני יודע" עדותן בטילה, בדיקות אחד אומר "איני יודע" ואפילו שנים אומרים "אין אנו יודעין" עדותן קיימת. אחד חקירות ואחד בדיקות בזמן שמכחישין זה את זה עדותן בטילה. *אחד אומר "בשנים בחדש" ואחד אומר "בשלשה בחדש" עדותן קיימת *שזה יודע בעיבורו של חדש וזה אינו יודע בעיבורו של חדש, *אחד אומר "בשלשה" ואחד אומר "בחמשה" עדותן בטילה. *אחד אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות עדותן קיימת; *אחד אומר "בשלש" ואחד אומר "בחמש" עדותן בטילה רבי יהודה אומר קיימת אחד אומר "בחמש" ואחד אומר "בשבע" עדותן בטילה - שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב, ואח"כ מכניסין את השני ובודקין אותו, אם נמצאו דבריהם מכוונים פותחין בזכות. אמר אחד מן העדים "יש לי ללמד עליו זכות" - או - אחד מן התלמידים "יש לי ללמד עליו חובה" משתקין אותו, אמר אחד מן התלמידים "יש לי ללמד עליו זכות" מעלין אותו ומושיבין אותו ביניהם ולא היה יורד משם כל היום כולו - אם יש ממש בדבריו שומעין לו, ואפילו הוא אומר "יש לי ללמד על עצמי זכות" שומעין לו ובלבד שיש ממש בדבריו, ואם מצאו לו זכות פטרוהו ואם לאו מעבירין *אותו למחר ומזדווגין זוגות זוגות היו ממעטין ממאכל ולא היו שותין יין כל היום ונושאין ונותנין כל הלילה *ולמחרת משכימין ובאין לב"ד המזכה אומר "אני מזכה ומזכה אני במקומי" והמחייב אומר "אני מחייב ומחייב אני במקומי" המלמד חובה מלמד זכות אבל המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה, טעו בדבר שני סופרי הדיינין מזכירין אותו, אם מצאו לו זכות פטרוהו ואם לאו עומדים למנין - *שנים עשר מזכין ואחד עשר מחייבין - זכאי, שנים עשר מחייבין ואחד עשר מזכין - ואפילו - אחד עשר מזכין ואחד עשר מחייבין ואחד אומר "איני יודע" - ואפילו - עשרים ושנים מזכין או מחייבין ואחד אומר "איני יודע" יוסיפו הדיינין, וכמה מוסיפין? שנים שנים עד שבעים ואחד, שלשים וששה מזכין ושלשים וחמשה מחייבין - זכאי, שלשים וששה מחייבין ושלשים וחמשה מזכין *דנין אלו כנגד אלו עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המזכין: **גבי מנא הני מילי** אמר רב יהודה דאמר רבא "ודרשת וחקרת ושאלת היטב" ואומר "והוגה לך ושמעת ודרשת היטב" ואומר "ודרשו השופטים היטב" ואימא**

מתה במזרח. בפ"ק דפסחים (דף יב:) פריך ט' נמי ניסו ומשני שיים יומא בי קרנתא קאי וקשה כיון שאין היכר בין ו' לז' לאביי דאמר התם לר' יהודה אדם טועה תני שעה ומשהו ותליגן טעות בשמיטה מ"ב א' לומר בה' וא' לומר בז' אמאי עדותן בטילה נימא האי דקאמר ה' סוף ה' והאי דקאמר ז' תחלת ז' ומעשה כי הוה בפלגא דשיים והאי טעה פלגא שעתא קמיה והאי טעי פלגא לאחוריה וי"ל דהא דקאמר דשיים יומא בי קרנתא קאי דטעו בין תחלת ו' לז' הייט דוקא לענין חתן דלכל מסור לכל עדות מסורה לזריזין: שכן

א א מיי' פ"ל מהל' עדות הל' ד סמג עשין קפ:
ב ב מיי' פי"ב מהל' סנהדרין הל' ג:
ג ג מיי' פ"ל מהל' עדות הל' ד:
ד ד ה מיי' שם פ"ג ו.
ה ו מיי' שם פ"ב הל"ל:
ו ז מיי' שם הל' ב ג וסמג שם עוד שו"ע מ"מ סי' לסמיף ב.
ז ח מיי' שם הל' ד עוד שו"ע שם סע"ב:
ח ט י מיי' שם הל' ה:
ט כ מיי' פי"ב מהל' סנהדרין הל' ג:
י ל מיי' פי"ל שם הל"ח ופ"ב מהל' עדות הל"ח:
יא ם נ מיי' פי"ב מהל' סנהדרין הלכה מ
יב ס מיי' שם פי"ב הל' ג:
יג ע מיי' שם פ"י הל' ב:
יד פ מיי' שם פי"ב הל' ג:
טו צ מיי' פ"ם מה סנהדרין הל' ח:

רבינו חננאל

פ"ה היו בודקין אותו בשבע חקירות באיזה שבוע כו' פנא הני מילי ואמרינן כדכתיב בעיר הנדחת ודרשת וחקרת ושאלת היטב ובעובדי ע"ז כתיב והוגה לך ושמעת ודרשת היטב ובעדים זוממין כתיב ודרשו השופטים היטב הרי שבע חקירות ואימא בעובד ע"ז שלש ובעיר הנדחת שלש ובעדים זוממין אחת כסו החשבון שכתב בכל

נוטאר/מבנה מקורות שבע חקירות

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מבירין וכו' אלא כגל אחר בדיקות שאינן אלא:

שכן בסייף. פ"ה דעיר הנדחת בסייף ועדים זוממין דפרשתא משמע שמעידין על רוצח מדכתיב נפש בנפש ותימה דעל כל חייבי מיתות שיעידו שייך לומר נפש בנפש כשהוזמו ועוד דהתם נפש בנפש מוקמינן ליה בפ"ק דמכות (דף ה:) דאין נהרגין עד שיגמר הדין ול"ל שפ"ה עיקר דאי נמי מיירי בכל עדים זוממין דיש מהם בסקילה מיהו הואיל ויש מהם בסייף לא אחמיר קרא עלייהו להמיתן עד שיתקנו המזימין אותן:

מדהוה ליה למכתב. דרוש תדרוש וחקור תחקור. לאו דווקא דמ"ב הוו להו ד' אפילו (*תחקור) הוה משמע ד' מדלא כתיב דרוש דרוש או תדרוש תדרוש כדאמר במרובה (נ"ק דף סה: ושם) ליכתב המלא המלא או תמלא תמלא:

מניין להתראה מן התורה. בחבר קמיבעיא ליה למ"ד (לעיל דף ח:) חבר לריך התראה דאי בשאינו חבר הא לא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד אי נמי מיבעי ליה מגא לן דבעינן המית תוך כדי דיבור:

תניהו

ואימא חדא חדא כדכתיבא, דא"כ ליכתבינהו רחמנא בחדא? כיון דכולהו בהדי הדדי כתיבא, מהדדי ילפי, וכיון דילפי מהדדי כמאן דכתיב בחדא דמי, והא לא דמיא להדדי (סימן פל"ט סייף התראה) עיר הנדחת להנך תרתי לא דמיא שכן ממנן פלט ע"ז להנך תרתי לא דמיא שכן בסייף עדים זוממין להנך תרתי לא דמיא שכן צריכים "התראה? *"בהיטב-היטב" ילפינן מהדדי, וגזירה שוה מופנה, דאי לא מופנה איכא למיפרך, לאיי אפנויי מופני: מדהוה ליה למיכתב 'ודרשו וחקרו' ושני קרא בדיבוריה "בהיטב", שמע מינה לאפנויי, ואכתי מופנה מצד אחד הוא, בשלמא הנך תרתי מופנה הוא משום 'דהוה ליה למכתב' אלא עיר הנדחת מאי הוה ליה למכתב הא כתיבא כולהו? התם נמי אפנויי מופנה מדהוה ליה למכתב 'דרוש *תדרוש-או-'חקור תחקור' ושני קרא בדיבוריה "בהיטב" שמע מינה לאפנויי, ואתו נתנקין בק"ו מנסקלין ומנהרגין ואתו נשרפין בקל וחומר מנסקלים, הניחא לרבנן דאמרי סקילה חמורה אלא לרבי שמעון דאמר *שריפה חמורה מאי איכא למימר? אלא אמר רב יהודה *הנה אמת נכון, והנה אמת נכון-הא דאמרי סרי: שבע-לשבע חקירות, דל תלת לגזירה שוה, פשא להו חדא: לר"ש לאתויי נשרפין, לרבנן *מילתא דאתיא בק"ו טרח וכתב לה קרא, מגדף כה רבי אבהו אימא לאתויי שמנה חקירות *ושמנה חקירות מי איכא? אלמה לא והאיכא לאתויי בכמה בשעה ותניא נמי הכי היו בודקין אותו בשמנה חקירות הניחא לאביי *אליבא דר"מ דאמר "אין אדם טועה ולא כלום" ולהך לישנא נמי דאמר 'אדם טועה משהו' שפיר, אלא לאביי אליבא דר' יהודה' דאמר 'אדם טועה חצי שעה' ולרבא דאמר "טעו אינשי טובא" מאי איכא למימר? אלא לאתויי בכמה ביובל, היינו באיזה שבוע? אלא לאתויי באיזה יובל ואידך כיון דאמר 'באיזה שבוע' לא בעי באיזה יובל: רבי יוסי אומר: תניא אמר להם רבי יוסי לחכמים: לדבריכם מי שבא ואמר אמש הרגו' אומר לו 'באיזו שבוע, באיזו שנה, באיזו חדש, בכמה בחדש? אמרו לו: לדבריך מי שבא ואמר עכשיו הרגו' אומר לו 'באיזה יום, באיזה שעה, באיזה מקום אלא אע"ג דלא צריך רמינן עליה *כדרבי שמעון בן אלעזר ה"ג אע"ג דלא צריך רמינן עליה כדרבי שמעון בן אלעזר ור' יוסי אמש הרגו' שביה ברוב עדיות, עכשיו הרגו' לא שביה ברוב עדיות: מכירים אתם אותו: תנו רבנן מכירים אתם אותו: נכרי הרג, ישראל הרג: התריתם בו, קיבל עליו התראה, התיר עצמו למיתה, המית בתוך כדי דיבור: והעובד ע"ז: את מי עבד-לפעור עבד למרקולים עבד, ובמה עבד-בזיבוח בקיטור בניסוך בהשתחואה? אמר עולא מניין להתראה מן התורה? שנאמר ואישי אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה אמו בראייה תליא מילתא אלא עד שיראוהו טעמו של דבר, אם אינו ענין לכרת

תניהו

ומימא. לא אמר רחמנא שבע חקירות בחד דינא אלא בכל חדא וחדא עבירה, כדכתיב בה: בעיר הנדחת תלתא בע"ז תרי ובעדים זוממין תרי: **דאמר כן.** דבעינן שבע ליכתביהו לכולהו בחדא ונגמרו כל דיני נפשות מינה, ומדפגינהו ר"מ דווקא כתיבי: **ופשני** תורה אור **כיון דכולהו בסדי סדדי כפיכן, מסדדי ילפינן.** כלומר כיון דבכולהו כתב בהו דבעו דרישה והשווה אותן להא מילתא ע"כ מהדדי ילפינן ליתן את האמור של זה בזה: **ופא לא דמיין לסדדי.** והיכי ילפינן מהדדי: **פיר סנהדפא לסנך פרטי לא דמיא.** למילף מינייהו חקירות הכתובות בהן דדין הוא שיהו עדים זוממין ולחיד עובד ע"ז לריכים דרישה העדים המחייבין אותן מעוה דקיני שכן ממונם פלט אבל עיר הנדחת דחמירא שכן ממונם אבד לא תיתי ביה אלא חקירות החמורות בה: **שכן בסייף.** עיר הנדחת בסייף ועדים זוממין דפרשתא משמע שמעידין על רוצח מדכתיב (דברים יט) נפש בנפש עין בעין וגו' ואי נמי משתני בכל עדים זוממין דיש מהן בסקילה מיהו הואיל ויש מהם בסייף לא אחמיר קרא עלייהו להמיתן, עד שיתקנו המזימין אותן: **שכן נריך ספרפא.** הכי אמרינן מה שאין כן בעדים זוממין דכתיב (שם) לאחר זמם וזה חסר להרגו בלא התראה: **בהיטב היטב ילפינן מסדדי וגזירה שוה מופנה הוא.** כדמפרש ואזיל ואין מעידין עליה שזו היא מדה בתורה גזירה שוה המופנה למידין ואין מעידין: **ליכא למיפרך.** כדפרכינן: **מדהוה ליה למיכתב.** בעדים זוממין ודרשו וחקרו: **ושני בדיבוריה בהיטב ש"מ.** שיעוה דלישנא-לאפטויי ועיקר קרא לדרשא דמציינא: **בשלמא סנך פרטי.** ע"ז ועדים זוממין דלא כתיב בהו חקירה מלא למימר מדהוה ליה למכתב לשון חקירה וכתב "היטב"-שיעוה דלישנא הוא לאקושי לשוטה שאינן למידרש בה גזירה שוה: **אלא עיר הנדחת.** דכתיב בה "ודרשת וחקרת" מאי הוה ליה למיכתב במקום "היטב" למיציא: **ש"מ לאפטויי.** ליתן את האמור של זה בזה ואיכא שבע בכולהו: **ואפו נסנקין.** שיהו עדיהן מדרשין ומחקרין בק"ו מנסקלין ומנהרגין מע"ז שהיא בסקילה ומעדים זוממין שהן בסייף דבעינן דרישה וחקירה ובלאו הכי לא מיקטיל, חנק הקל מכולן לכ"ש: **ואפו נשרפין כק"ו מנסקלין.** דסקילה חמורה משריפה אבל מנהרגין ליכא למידרש ק"ו לנשרפין דמה לנהרגין שכן מלאתן קלה: **"ופשנ אפא נכון** נמנוס לאחייבא נמנוס דאחיי ורבא:(ב) חוס' ד"ה מדהוה וכו' דרוש תדרוש או חקור:

ענין הנדחת ובעדות ובחקרת ובשאלת הדיין ובעדות הדיין עדים נוזמים ובדרכו הבוקשים הדיין

עיי' תוס' בפסחים מח: ד"ה אם כן]

[לקמן כ:]

[פסחים יח: ומ"כ]

*אומרים לעם ולוקח- המוק הסוקרים בגאר מקבלי פשוט בכלל יש ר' חקירות ראת לדוש בכאמר בעדה אין ע"ז שאלה ובדרכו הבאלע הדרשת לאמרים מראי אחרי מחקרים בגלי. מבאיה ה בעדות לאה יכול לבוחר חקירה שאינית

[לעיל לב:ומ"כ]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ופכיכין וכו' בכל אותה שעה דאמור כתיבי פשעה וכו' מסופה לחייבא ליגמא אחרינא נמנוס דאחיי ורבא:(ב) חוס' ד"ה מדהוה וכו' דרוש תדרוש או חקור:

גליון השס

גמ' בהיטב היטב ילפי. עיי' לעיל דף כ ע"ב תוס' ד"ה אין:

רבינו חננאל

ארות ואות ותרקינו כיון דכולהו לחקירה קאתי (כתיבי) [כתובי] ילפי מהדדי ורהינן היכא אמרינן ילפי מהדדי ברדמיין להדדי הני לא דמיין להדדי. עיר הנדחת לא דמיא לעובד ע"ז דלעדים זוממין דאלו הן נהרגין וסמוכים פלט. ועיר הנדחת הן נהרגין ומסוגם אבד בשריפה: ע"ז להנך תרתי לא דמיא כו' ושנינן בנ"ש בהיסב היסב ילפי מהדדי ובכולן בין בלמד בין בלמד מופנה הוא וכיון דהוא מופנה משני צדדין בלמד ובמלמד למידין ואע"ג דאיכא למפרך למידין ואין משיבין ואתו נתנקים בק"ו מן הנסקלין ומן הנהרגין ואתו נשרפין בק"ו מן הנסקלין ולר' שמעון דאמר שריפה חמורה מסקילה ולא אתי חמור מן הקל אמר לך כתיב בע"ז אמת נכון וכתיב נמי בעיר הנדחת אמת נכון הנה ד' הנה י"א ז' לו' חקירות וג' לג"ש והך לאתויי נשרפין ואפילו לרבנן מלתא דאתיא מק"ו טרח וכתב לה קרא. ואקשינן ואימא הני שבעה ללמדך רבעינן חקירות ומתמהינן שבעה חקירות מי איכא דהתינן אין בכמה בשעה כלומר בחציה בשלישה או ברביעה של שעה. ואמרינן הניחא לאביי אליבא דר' מאיר כו'. חלוקת אביי ורבא אליבא דר' מאיר ור' יהודה ספורשת בפסחים פרק א' וכבר פירשנוה שמועה זו שם. אע"ג דלא צריך רמינן עליה כר' שמעון בן אלעזר דאמרינן תניא (לעיל דף לב) אמר ר' שמעון בן אלעזר ב"ר משיאין את העדים ממקום למקום כדי שתפרוף דעתן עליהם ויחזרו בהן: ת"ר כמיר' אתם הרגתם הנהרג את מי הרג נכרי הרג או ישראל הרג. התרתם בו וקבל עליו התראה והתיר עצמו למיתה והמית בתוך כדי דבור וכן בשבד ע"ז את מה עבד לפעור או למרקולים. ובמה עבד בזיבוח וקיטור בניסוך ובהשתחויה. אמר עולא מניין להתראה מן התורה שנאמר ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא תראה את ערותו. אמר בראייה מתחייבין אלא עד שיתראה להן טעמו של דבר כלומר יודיעוהו העדים שהעושה כן חייב מיתה וזה בכרת*) וקיי"ל כל חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן הנה התראה בחייבי סלקיות. וכתיב נמי בנהרגין וכו'

*) נראה דגיל ולף דאתותו בכרת מ"מ הא קיל דכל וכו'

נוסא דאב טיסות ש"ש ר' חקירות מתנה

בדעות נאה יבוא לפיות חקירה מאיית

נוסא הסבר מה' חכ' ר' יוסי בא"ל בדברי כאר חקירות ומה דן

נוסא/מקנה מקרות לתורה דן התורה